Да имаш мъдростта и смелостта да бъдеш себе си, означава да усещаш диханието на Божественото по-близо от всякога и всяко нещо в твоя свят, чийто център си ти, да заеме своето място. Необходимо е да осъзнаем – съзнателно или не ние създаваме нашата реалност, като я привличаме с мислите, чувствата, думите и делата си. И в това отношение трябва да поемем пълна отговорност за всичко, което ни се случва в живота, а не да прехвърляме вината върху този или онзи, или да търсим оправдание в слабостта на човешката природа и в лукавството на дявола или в идеята, че такава била Божията воля. Нека да е ясно – потенциално никой от нас не е слаб, но трябва съзнателно да работим върху себе си, за да разгърнем този потенциал – да станем едно с АЗ-а, т. е. Божествената искра или съзнание в нас, и тогава от тази висота на осъзнаване на нещата да прозрем, да видим ясно своето истинско призвание – призванието на същества, създадени по образ и подобие Божие – да бъдем съ-творци, а не марионетки в ръцете на съдбата. Човекът с пробудено съзнание сам става творец на съдбата си – когато детето е малко, то се нуждае от подкрепа, уповава се на своите родители, защото те знаят какво трябва да прави то и на него не му се налага да взема решения… В този смисъл неговата воля е подчинена на тази на родителите. Но колкото повече израства то, толкова повече се пуска от полите на майка си, придобивайки способността, а и отговорността самостоятелно да взема решения, да прави своите житейски избори, които определят и неговия жизнен път, формират съдбата му. Ето защо да бъдеш човек е голямо предизвикателство, творческа тръпка, благодат, благословено право, но и велика отговорност!